

# РЕШЕНИЕ

№ 13439

гр. София, 06.04.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в**  
публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ана Методиева**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **7898** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).  
Образувано е по жалба на М. Н. В., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1276505/12.07.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление – С. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца".  
Жалбоподателката - М. Н. В., оспорва заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че липсва машинна разпечатка от уреда Dräger Drug Test 5000, резултатът е ръчно вписан, без контролни параметри и без подпис на оператора, а тестът е отчетел резултат, докато пробният тампон още е бил в устата ѝ. Поддържа, че липсва медицинско или лабораторно потвърждение, че са допуснати процесуални нарушения при вземането на кръвната проба, както и че документацията е непълна.  
Прави искане за отмяна на заповедта и връщане на отнетото СУМПС.  
Ответникът - младши автоконтрольор към Районно управление – С. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С., изразява становище за неоснователност на жалбата.  
Прави искане за потвърждаване на оспорената заповед. Прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.  
Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните,

събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 12.07.2025 г., на второкласен път 82 при км 40.000, в района на пречиствателната станция в посока от [населено място] към [населено място], М. В. е управлявала лек автомобил „Мини К. Д“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на А. М., като след извършена проверка с техническо средство Dräger DrugTest 5000 с фабричен номер ARRH-0005 е отчетен положителен резултат за наркотични вещества – канабис.

За констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия GA № 1405349/12.07.2025 г., а на жалбоподателката е издаден и талон за изследване № 123006.

На 12.07.2025 г. младши автоконтрольор към РУ – С. при ОДМВР – С. е издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1276505, с която е приложил спрямо М. Н. В. принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП – временно отнемане на свидетелството ѝ за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца. Със заповедта е отнето и СУМПС №[ЕИК], като препис от заповедта е връчен на адресата на 12.07.2025 г.

Видно от административната преписка, след извършената проверка е била взета кръвна проба от жалбоподателката за установяване на алкохолно съдържание и/или употреба на наркотични вещества.

В хода на съдебното производство първоначално е бил даден ход по същество, но с определение от 19.02.2026 г. съдът е отменил този ход, тъй като е констатирал, че делото не е изяснено от фактическа страна, поради липса на резултатите от извършеното лабораторно изследване на взетата на 12.07.2025 г. кръвна проба. В определението изрично е посочено, че при наличие на кръвна проба именно нейният резултат има решаващо значение за правилното приложение на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП. С оглед на това са били изискани незабавно от ФСМП – С. информация и заверени копия от всички налични документи и резултати от лабораторни изследвания относно посочената кръвна проба.

На 20.03.2026 г. по делото са постъпили от Медицинския институт към Министерството на вътрешните работи заверени копия от резултатите от лабораторните изследвания на взетата от М. В. кръвна проба, сметка за направените разходи по експертизата, постановление за назначаване на експертиза и придружително писмо до РУ – МВР – И..

От Протокол за извършена експертиза № 25/ТЛ-680 от 05.09.2025 г., се установява наличие на 11-карбокси-Δ9-тетрахидроканабинол (11-carboxy-Δ9-THC), метаболит на тетраhydroканабинол (THC) във взетата кръв и наличие на 11-карбокси-Δ9-тетрахидроканабинол (11-carboxy-Δ9-THC), метаболит на тетраhydroканабинол (THC) във взетата урина.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на обжалвания административен акт, имаща правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в предвидения от закона срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, са определени службите за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от същата заповед областните дирекции на МВР, в рамките на обслужваната територия, са

определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. със Заповед № 517з-2035/14.04.2022 г. е определил длъжностните лица от структурата на дирекцията, които да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по реда на глава шеста от ЗДвП съобразно тяхната компетентност, сред които са младшите автоконтрольори от звената „Пътна полиция“ и „Охранителна полиция“ при районните управления.

Процесната заповед е издадена от младши автоконтрольор към Районно управление – С. при ОДМВР – С., чиято длъжност попада в обхвата на посочената заповед за оправомощаване. С оглед изложеното, оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК.

Неоснователни са възраженията за съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Съществено е онова нарушение, което е довело до ограничаване правото на защита на страната или ако не беше допуснато, би могло да се стигне до различен резултат по същество. В конкретния случай жалбоподателката е била надлежно уведомена за съдържанието на заповедта, получила е препис от нея още на датата на издаването ѝ и е упражнила своевременно правото си на съдебно оспорване. Самото съдебно производство е протекло при пълно гарантиране на правото ѝ на защита, включително чрез служебно изискване и събиране на всички относими доказателства за изясняване на релевантните факти.

Възраженията на жалбоподателката, свързани с липсата на машинна разпечатка от техническото средство, с ръчното вписване на резултата, както и с начина на извършване на полевия тест, не могат да обосноват незаконосъобразност на заповедта. Това е така, тъй като в хода на съдебното производство е установено, че след първоначалната проверка е било извършено и медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване на взетите от жалбоподателката биологични проби. При наличие на такова изследване, съгласно изричната разпоредба на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, установените чрез кръвната проба стойности и резултати са определящи. Следователно евентуални пороци при първоначалния полеви тест губят самостоятелно решаващо значение за крайния извод относно наличието на материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, след като последващото лабораторно изследване потвърждава употреба на наркотично вещество.

Неоснователно е и възражението, че до момента на подаване на жалбата не е било налице лабораторно потвърждение. Законосъобразността на заповедта се преценява въз основа на материалноправните предпоставки за нейното издаване, като съдът по силата на чл. 168, ал. 1 АПК следи служебно за установяване на всички релевантни факти. В случая именно поради значението на резултатите от кръвната проба съдът е отменил първоначално дадения ход по същество, изискал е служебно лабораторните резултати и ги е приел като доказателства. След постъпването им спорът е изяснен в пълнота, а тези доказателства следва да бъдат обсъдени от съда при постановяване на крайния съдебен акт. Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания, поради което съдът съобразява и резултатите от приетото по делото лабораторно изследване.

От материалноправна страна съдът намира, че оспорената заповед е законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества или

техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца, като при наличие на изследване от кръвна проба именно неговите резултати са определящи.

В конкретния случай от приетия по делото Протокол за извършена експертиза № 25/ТЛ-680 от 05.09.2025 г. се установява наличие на 11-карбокситетрахидроканабинол – метаболит на тетрахидроканабинол (ТНС) във взетата кръвна проба. Този резултат представлява годно доказателство за употреба на наркотично вещество – канабис, установена по предвидения ред. Установяването в кръвната проба на метаболит на тетрахидроканабинол представлява доказателство за предходна употреба на канабис, като за прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП законът не изисква установяване на определена степен на повлияване или концентрация, а наличие на употреба, установена по предвидения ред.

Обстоятелството, че не е извършен количествен анализ, не променя извода за наличие на употреба, доколкото законът не поставя изискване за установяване на определена концентрация. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП не поставя като условие за прилагане на мярката установяване на определено минимално количество или концентрация на наркотично вещество, а само наличие на употреба, установена по предвидения в закона ред. В случая такава употреба е установена именно с химико-токсикологично лабораторно изследване. Обстоятелството, че вещите лица са посочили невъзможност за количествен анализ поради липса на утвърдени методики, не обезсилва по никакъв начин качествения резултат за наличие на метаболит на ТНС. Следователно лабораторният резултат не само не оборва, а потвърждава фактическото основание, възприето от административния орган при издаване на заповедта.

Възраженията за непълна документация не съставляват съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК, тъй като не са ограничили правото на защита и не променят извода относно наличието на материалноправните предпоставки. Дори да се приеме, че не е бил съставен отделен протокол за отнемане на СУМПС или че не е била връчена отделна разписка за отнетите документи, това не съставлява такова съществено процесуално нарушение, което да опорочава заповедта, след като в самия административен акт изрично е отразено кое свидетелство се отнема и когато препис от акта е връчен на жалбоподателката. Още повече, че решаващ за изхода на спора е въпросът дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ, а те, както бе посочено, са доказани по делото.

Оспорената заповед съответства и на целта на закона. Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения, които създават опасност за безопасността на движението по пътищата. Управлението на моторно превозно средство след употреба на наркотични вещества е поведение с висока степен на обществена опасност, поради което законодателят е предвидил възможност за незабавна административна намеса чрез временно отнемане на свидетелството за управление. В този смисъл приложената мярка не е прекомерна, а е именно предвидената в закона правна последица при установяване на съответните факти.

С оглед на всичко изложено съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата форма, без да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. Следователно не са налице отменителните основания по чл. 146 АПК, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение първо АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н. В., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1276505 от 12.07.2025 г., издадена от младши автоконтрольор към Районно управление – С. при Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С..

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. второ от Закона за движението по пътищата.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: